

KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický

týdeník

18/2019

Příští číslo vyjde
26. června 2019

Z obsahu

* Úloha Ducha svatého

* Známky tichých 2

12. června 2019

ročník 104

cena: 13 + 3 Kč

Poselství k neděli Svaté Trojice

POCHYBNOSTI V ŽIVOTĚ KŘEŠTANA
ŽALM 73,28

Živě mám v paměti 11. září 2001. Bydleli jsme tehdy v Praze. Právě jsem jel autem od nás z Proseku k sestře do Petrovic a z rádia se

ozvala zpráva o pádu prvního z dvojčat světového obchodního centra v New Yorku. Pak přišla zpráva o pádu druhého mrakodrapu. Byl to šok! Poté následovaly další teroristické útoky v Beslanu, ve Španělsku, v Anglii, v Rusku... V myslí se usídlil strach, nejistota, pochybnosti.

O kolik je to horší pro samotného muže, či ženu, když je postihne soukromá pohroma či ztráta? "Nikdo neví, že jsem nemocný." "Nikdo neví, že mi umřel poslední opravdový kamarád." "Nikdo neví, že jsem provedl něco špatného."

Představte si to osamocení. Jako byste se dívali na svět skrze okno. Na jedné straně šťastní, bezstarostní lidé, a na druhé straně vy.

Co děláte, když nemáte jistotu a jste plní pochybností? Všechno naše lidské konání a žití se odehrává ve

stínu nejistoty. Stačí si ráno otevřít denní tisk, či poslechnout zprávy a to, co se z nich na nás valí, vzbuzuje obavy a nejistotu. Má vůbec nejistota nějaký smysl? Má – volá po opoře. Při ztrátě stability rozhodíme ruce. Hledáme oporu. Archimédes kdysi řekl: „Dejte mi pevný bod ve vesmíru a já pohnu zemí.“

O co se opíráte, když ztratíte v životě stabilitu? Máte svůj pevný bod? Možná bych spíš měl říct: O KOHO? Žalmu 73 se říká malá kniha Jóbova. Jeho autor take prožíval obrovské pochybnosti a nejistotu. Aby v závěru vyjádřil to k čemu v životě dospěl. Je zde Někdo, o koho se mohu opřít. Nebojme se nejistoty, pochybností. Využijme je k hledání jistot a růstu víry.

Petr Adame
kazatel Církve adventistů s.d.
České Budějovice

Ježíš – Cesta kříže

K čemu míří křesťanův život, co je cílem? Společenství s Bohem, sjednocení s Kristem. To je skvělá věc: člověk, který je v Bohu má plnost pokoje a je vyléčen z hořkosti, má plnost radosti a je vyléčen ze špatného strachu, má skutečnou svobodu, takže nemusí otročit hříchu, ale ani svým či jiným představám, může žít v pravdě, vidět svět i sebe Božíma očima, a nenamlouvat si nic, může milovat druhé, a to i nepřátele, a ne se užírat odporem a zlobou, a může žít skutečně v Kristovské síle. Jde o život plný, pokojný, radostný, svobodný, pravdivý a s výhledem do budoucnosti. To je ten tzv. věčný život. Věčný život, který bude v dokonalosti v nebi, nicméně už tady na zemi ho, sice ne v dokonalosti, ale přesto, můžeme začínat žít. Jak říkal Ježíš, Boží království je už mezi

námi. Ježíš tak nabízí opravdu hodně a my to můžeme přes všechny pády a prohry brát.

Ovšem jako křesťané často ten věčný život tady nějak nepocítujeme, nežijeme, je v nás dost nepokoje, strachu, hořkosti, nelásky, vzteku, nesvobody, svázanosti, nepravdivosti, užíváme se kdečím atd.. Jak to?

Cesta ke společenství s Bohem je pro nás málo jasná, uchopitelná. Často kráčíme jen po zdánlivě dobrých cestách. Např. cestou středu, v níž si člověk dělá denně čas na Boha, ale i na sebe, na práci a na užívání, a k tomu se nebojí milovat, a věci příliš nehroť. Nebo cestou služby, na které musíme dělat nějakou činnost ve prospěch víry, bez toho víru nežijeme správně, a upřímně řečeno ji bez toho ani necítíme, neboť až v činnosti se víry dotýkáme. Podobná je i

cesta chval. Je tu i cesta vyznávání hříchů, kdy vyznáváme svoje přestoupení a věříme, že Bůh nám odpustí, což je jistě dobré a pravdivé, jenže nějak prchavé, a tak vlastně depresivně skáče od odpuštění k odpuštění. Jaká je však opravdu Cesta Kristova?

Ježíš je Kristus, tedy ten, kdo byl Bohem určen, aby přivedl lidi do společenství s Bohem, a k tomu je přímo ta Cesta k Bohu, tedy ne jen průvodce, motivátor, ale přímo ta Cesta. Kudy jde Cesta, tudy musíme jít i my. A Ježíš opakovaně oznamuje, kudy jeho cesta vede, co je nejdůležitější místo, kudy prochází. Kříž. Kdo chce tou cestou k Bohu jít, musí zapřít sám sebe, vzít svůj kříž a Ježíše následovat, zahubit kvůli němu svou duši, a otevřeně se k tomu

Dokončení na str. 2

Sloup Nejsvětější Trojice v Olomouci byl postaven v letech 1716 až 1754. Jeho hlavním účelem byla okázalá oslava Římskokatolické církve a víry, částečně vypolaná pocitem vděčnosti za ukončení moru, který na Moravě udeřil v letech 1714 až 1716. Vzhledem k tomu, že všichni umělci a řemeslníci mistři, kteří na sloupu pracovali, byli olomouckými občany, byla stavba sloupu rovněž chápána jako výraz lokálního patriotismu. 35 metrů vysoký sloup představuje nejvyšší sousost České republiky a v roce 2000 byl, jakožto jedno z vrcholných děl středoevropského baroka, zařazen mezi světové dědictví UNESCO.

Vzpomínkové setkání v Oráčově

V sobotu 18. května 2019 se konala v nevelké obci Oráčov u Rakovníka ekumenická pietní slavnost, při níž byla na evangelickém kostele odhalena pamětní deska evangelickému faráři Janu Jelínkovi a jeho manželce

Anně. Jan Jelínek byl potomkem českých exulantů pro víru. Jeho rod pochází z Podhořan u Čáslavi, jak dokládá nejstarší dohledaný matriční zápis. Exulantská rodina se usadila ve Velkém Táboře ve Slezsku, odkud po čase přesídlila do Zelówa v Polsku. Zde se v šesté exulantské generaci narodil 19. 5. 1912 Jan. Jako pětadvacetiletý byl povolán k duchovenské práci do českého evangelického sboru v Kupičově na Volyni. Se svou manželkou Annou, rozenou Blažkovou, se v hrozných dobách II. světové války zasloužili o záchranu mnoha lidských životů. Vírou v Boha, nadějí v jeho ochranu a osobní statečností odolávali brutalitě násilí v bouřlivých válečných dobách. Tamní evangelická fara se stala místem azylu mnoha pronásledovaným bez rozdílu národnosti či náboženství. V roce 1944 manželé Jelínkovi vstoupili do 1. čs. armádního sboru v SSSR, s nímž se účastnili osvobození Československa. Jako duchovní Českobratrské církve evangelické byl Jan Jelínek v 50. letech komunistickým režimem vězněn. Jeho memoárová kniha „Pouštěj chléb svůj po vodě“, která vyšla v roce 2003, se stala významným

Dokončení na str. 2

AKTUALITA: MARIÁNSKÝ SLOUP JAKO "ČERNÁ STAVBA"?

správy komunikací Barbora Lišková a totéž na místě potvrdil také radní pro dopravu Prahy 1 David Skála. Podle mluvčího magistrátu Víta Hofmana se jednoznačně jedná o nelegální stavbu. „Veškeré práce se uskutečnily načerno,“ uvedl s tím, že v září 2017 zastupitelé vydali usnesení, podle něhož nesouhlasí s obnovou sloupu, a toto usnesení je stále platné. Sochař se však nevzdává - s úřadem Prahy 1 hodlá vyřídít potřebná povolení a se stavbou začít znovu.

(hb)

KARDINÁLOVO VÝROČÍ

V polovině května bylo připomenuto 50 let od úmrtí kardinála Josefa Berana, vězněného nacisty i komunisty a vposled propuštěného bez možnosti návratu na jednání II. Vatikánského koncilu. Známo je jeho přejné vyjádření k Husovi. Méně je znám blízký vztah papeže Pavla VI. k němu. Jak uvádí badatelka Stanislava Vodičková, Beranova onemocnění papež sledoval dění v Československu (1969) a napsal vyjádření ke smrti Jana Palacha, s nímž kardinál Beran souzněl a ještě přečetl ve vatikánském rozhlase. Papežova formulace, kterou vzal kardinál za svou, je pozoruhodná i ohledně problému sebevraždy: „Spolu s vámi truchlím nad tragickou smrtí Jana Palacha a ostatních, kteří zemřeli jako on. Skláním se před jeho hrdinstvím, i když nemohu schválit jeho zoufalý čin. Zabít se není nikdy lidské. To ať nikdo neopakuje. Zato ať ale mají všichni před očima velký ideál, pro který oni obětovali svůj život. Tento jejich ideál je v jádru dobrý a šlechetný: dát život jednoho za blaho všech...”

(-kar)

ZÁKAZ POTRATŮ V ALABAMĚ

Za potrat, který provede lékař, hrozí v Alabamě trest vězení 10 až 99 let. Zákon již podepsala tamní guvernérka Kay Ivey. Snahou ostré kampaně je znovu otevřít téma u Nejvyššího soudu USA, jenž by mohl zvrátit precendenční rozhodnutí kauzy Roveová versus Vade, které potraty v USA prakticky dovolilo. Prozatím zákon povolující potraty žádný není. Zmíněný precendens se odvolával na 14. Dodatek ústavy, jenž zakládá právo na soukromí. V novém řízení by údajně mohl být daný verdikt zvrácen. Zákony zakazující potraty byly předloženy k projednávání i v Oklahomě, Texasu a Misouri. Lze očekávat, že toto téma výrazně zazní i v prezidentských volbách.

(-kar)

GRAHAM VYZVAL K MODLITBÁM ZA DONALDA TRUMPA, ÚTOKY OZNAČIL ZA „DÉMONICKÉ“

Syn evangelisty Billyho Grahama a vlivný konzervativní křesťanský vůdce, 30. května pro The Christian Post popsal, co ho inspirovalo k tomu, aby ohlásil tento den modlitby. Graham čelí kritice některých křesťanů, kteří tvrdí, že jeho volání k modlitbě za prezidenta není ničím jiným než pokusem o zpolitizování modlitby. „Nežádám lidi, aby ho podpořili. To není pointa této modlitby,“ řekl Graham The Christian Post. „Není volební rok. Takže nevidím důvod proto, jak by to mohlo být politické gesto. Je prezidentem. Lidé pro něj hlasovali a teď potřebuje naše modlitby,“ poznamenal. Den modliteb za prezidenta podpořilo přes 300 křesťanských lídrů. Graham vyzval pastory a laiky po celé zemi, aby vedli své sbory v modlitbě za prezidenta během nedělních bohoslužeb a dalších setkání.

Vzhledem k tomu, že výzva k modlitbě přišla ve stejný týden, ve kterém zvláštní komise Roberta Muellera hovořila o vyšetřování ruských tajných služeb během voleb v roce 2016, Graham připouští, že události ve Washingtonu hrály svou roli. Mueller řekl tento týden, že jeho vyšetřování nevylučuje možnost, že Trump porušil zákon. Na druhé straně více demokratů v Sněmovně reprezentantů vyzvalo k jeho obžalobě. „Myslím, že to, co se děje ve Washingtonu, má něco společného s mojí výzvou k modlitbě. Trápilo mě to a bylo to na mém srdci jako břemeno, protože tento prezident je napadán více než jakýkoli prezident v moderní historii; tisk ho napadá více než Abrahama Lincolna,“ řekl Graham. „Média a jeho oponenti ve Washingtonu dělají vše, co je v jejich silách, aby ho zničili. Musíme si pamatovat, že je prezidentem. To neznamená, že je to dokonalý člověk. Dělá chyby jako my všichni. Udělal spoustu chyb, ale je vůdcem tohoto národa.“ Graham na závěr prohlásil, že útoky, které Trumpovi nepřátelé zahajují proti prezidentovi, jsou „démonické“.

podle www.krestandnes.cz

Vzpomínkové setkání v Oráčově

Dokončení ze str. 1

informačním zdrojem pro polského spisovatele Witolda Szablowského a jeho knihu „Spravedliví zrádci. Sousédé z Volyně“, která v českém překladu vyšla v loňském roce.

Jan Jelínek byl iniciátorem vzniku zapsaného spolku Exulant, který celou akci připravil s přispěním sboru Českobratrské církve evangelické v Podbořanech a obce Oráčov. Mezi téměř stem účastníků byli i senátor Ing. Petr Šilar, starosta obce Oráčov Bc. Zdeněk Vodrážka, poradce ministra obrany pro duchovní službu pplk. Mgr. Pavel Ruml, předsedkyně Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel Mgr. Dagmar Martínková, předsedkyně Sdružení židovských odbojářů a vojáků Dr. Bedřiška Kopoldová. Úcta k manželům Jelínkovým z polské strany byla vyjádřena účastí 1. rady Velvyslanectví Polské republiky Antoniho Wręgy, delegací Státní vyšší školy J. A. Komenského z Lešna vedenou rektorem prof. Dr. Maciejem Pietrzakem a vojenským kaplanem pplk. Tadeuszem Jelinke. Poselství synodního seniora Mgr. Daniela Ženatého přednesl Mgr. Dušan Ehmig a o životě manželů Jelínkových promluvila Dr. Miloslava Žáková.

Po odhalení pamětní desky se v zaplněném kostele konaly ekumenické bohoslužby za účasti emeritního synodního seniora Českobratrské církve evangelické Mgr. Joela Rumla, patriarchy Církve československé husitské ThDr. Tomáše Butty, protopresbytera pravoslavné církve Mgr. Zdeňka Veselého a řady dalších duchovních Českobratrské církve evangelické.

Součástí programu bylo i hudebně literární pásmo z memoárové knihy Jana Jelínka „Pouštěj chléb svůj po vodě“ v podání MUDr. Josefa Čápa a hudebního souboru „Familia Musica“ rodiny Meislový.

Jan Bistranin

Ježíš – Cesta kříže

Dokončení ze str. 1

hlásit. To je podle Ježíše způsob, jak jít k Bohu. Kříž byl symbolem smrti a potupy. Kdo nesl kříž, šel na smrt a ještě měl mít ostudu, měl být vystaven k pohrdání druhými. K této cestě Ježíš vyzývá. Zapřít sebe, jít na smrt, zahubit svou duši kvůli Kristu. To je cesta nazvaná Ježíš. Tedy žádná cesta středu, ani cesta služby, ale ani jen cesta vyznávání hříchu. Žít smrt, žít zahubení vlastní duše, a tím, díky Bohu, najít věčný život, život ve společenství s Bohem. Paradox ztráty vlády nad vlastním životem, vzdání se života, aby mohl být získán lepší život. A co je to zahubit vlastní duši?

Je to dání naprosté přednosti Bohu ve vlastním životě. Ne, co chci já, ale co chce Bůh. Mám možná vlastní představy o svém životě, ale to není podstatné, chci to, co chce Bůh, jsem tomu otevřený, i když by se mi to třeba dopředu nezdálo jako atraktivní, uspokojující. Je to dobrodružství otevřeného nevědění, protože ví Bůh, a já věřím, vím, že Bůh je dobrý. A k tomu se i hlásím, i když je to pro okolní lidi někdy bláznivé, moc vyhocené, snad fanatické, málo akční. A Boží Duch v člověku jedná, třebas i skrz nástroje jako je rozum, city, vůle, povaha člověka, je to jednající Bůh v člověku. Takže moje ego, má duše, mé preference

nemají hlavní slovo, ale vládne to, co chce Bůh, a to toužím hledat. A když je v člověku Duch, pak je člověk ve společenství s Bohem a jedná v Kristu, a naplňuje se v něm ten dobrý výše popsany cíl života. S Bohem je možné mít opravdu výborný život, třeba ne úspěšný v očích lidí, ale výborný, plný pokoje, radosti, svobody, pravdivosti a lásky.

Cestou k tomu životu je sám Ježíš, což znamená, že kde byl on a kde je on, tam máme být i my. A pro něj bylo klíčové jít cestou kříže.

Pavel Chráška jun.
Církev bratrská
Praha 5 Smíchov

Ondrej Prostredník: “Cirkev sa musí zbaviť svojho stredovekého zmýšľania”

Pokračování z minulého čísla

*** Z dôvodu vystúpenia na dúhovom pochode z 19. augusta 2017, kde ste sa zastali práv LGBTI komunity, vám Zbor biskupov evanjelickej cirkvi odňal kanonickú misiu, a teda právo vyučovať. Ako ste toto rozhodnutie vnímali?**

Na dúhovom PRIDE som vtedy povedal, že cirkev by si mala vážiť, keď sa geovia či lesby rozhodnú žiť vo ver-nom a dlhodobom vzťahu. Rozhodne to neľutujem a s čistým svedomím by som povedal to isté aj dnes. Rozhodnutie biskupov vnímam ako zásah do mojich občianskych práv. Je to aj vážny zásah do akademických slobôd. V tom čase som totiž učil teológiu na Univerzite Komenského, ktorá je platená zo štátnych peňazí. Posúďte sami: Je podľa vás normálne, keď je niekto v 21. storočí v členskom štáte Európskej únie a navyše na aka-demickej pôde potrestaný za názory, ktoré nie sú nená-vistné, ale naopak pozývajú ľudí k tolerancii? Ja si myslím, že cirkev by v dnešnom svete nemala šíriť postoje, že registrované partnerstvá spôsobia rozvrat spoločnos-ti. Mala by tu byť pre všetkých a podať pomocnú ruku každému, kto to potrebuje.

*** Ako ste sa raz vyjadrili, rozhodnutie proti vám nies-lo známky inkvizičného súdu. Mohli by ste nám toto označenie bližšie odôvodniť?**

Inkvizičné sudy v stredoveku konali na základe udaní a obvinení z herézy, teda z odbočenia od jediného správ-neho učenia, ktoré určovala cirkev. Dôkazy neboli po-trebné. Rozhodujúce boli výpovede svedkov. V mojom prípade to bolo podobné. Biskupi, ktorí o mne rozhodli, sami v dokumente o odobratí práva učiť teológiu uvied-li, že konali na základe pobúrenia veriacich. Predpokla-dám teda, že sa niekto sťažoval. Vôbec ich nezaujímal názor iných teológov, nepotrebovali žiadnu diskuziu s akademikmi z iných oblastí, neprebehlo žiadne doka-zovanie mojej viny, na ktorom by zazneli stanoviská na moju obhajobu. Bol som presvedčený, že žijem v slo-bodnom prostredí, v ktorom sa odlišný názor ctí a dis-kutuje sa o ňom. Teraz už viem, že to tak nie je.

*** Vraveli ste, že biskupov nezaujímal názor iných teológov či akademikov. Mali ste za sebou ľudí, ktorí za vami v tejto veci stáli a neboli biskupmi vôbec vypočutí?**

Áno. Biskupi dostali viacero listov od teológov a cirkví zo zahraničia. Vyjadrovali svoj nesúhlas s ich rozhodnu-tím. Českobratrská cirkev evanjelická napríklad ponúkla svoju sprostredkovateľskú úlohu. Profesor cirkevného práva vo Viedni Karl Schwarz napísal v súvislosti s mo-jím prípadom článok o tom, že na protestantských fakul-tách by o učiteľoch nemali rozhodovať iba biskupi. Rozhodnutia by sa mali prijímať až po vypočutí viace-rych odborníkov. Jeho článok vyšiel aj na Slovensku a v Nemecku. Zastal sa ma aj docent Paul Hinlicky, ktorý dlhé roky pôsobil na našej fakulte a teraz učí na teolo-gickej škole v Roanoke College v USA. Povedal, že de-ji-ny evanjelikov na Slovensku sú plné postojov, ktorými sa vedeli zastať menšín. Vo všetkých prípadoch sloven-skí biskupi povedali, že je to vnútorná záležitosť sloven-skej cirkvi a žiadne zasahovanie zvonka si neprajú.

*** Mali voči vám biskupi viacero výčítiek alebo išlo o prvý prehrešok?**

Ja vlastne ani neviem. Na PRIDE som vystúpil spomína-ného 19. augusta a oni prijali rozhodnutie 30. augusta. Vôbec ma medzitým nezavolali, aby mi povedali svoje výhrady a opýtali sa ma, ako som to myslel. Už dlhšie som však pociťoval, že biskupi majú výhrady voči mojím otvoreným postojom k LGBTI ľuďom. Nikdy ma

však nevarovali, že mi chcú zakázať učiť. Najprv sa im nepáčilo, že som sa v roku 2015 ozval proti takzvanému Referendu o rodine. Potom znova, keď som sa verejne zastal mladého kaplána Jakuba Pavlúsa. Biskupi mu vtedy len kvôli jeho tolerantným názorom nepredžili pracovnú zmluvu, a to navyše presne v čase, keď sa im v manželstve predčasne narodili dvojčiky. Kritizoval som biskupov za to, že namiesto otvorenej diskusie o homosexuálnych vzťahoch mocenskými ťahmi umlčia-vajú ľudí. Zároveň som to bral ako zastrašovanie každé-ho, kto by sa chcel verejne vyjadriť na podporu práv LGBTI ľudí.

*** Ako ste sa postavili proti takzvanému Referendu o rodine z roku 2015? A aká bola reakcia biskupov?**

Pripravil som vtedy krátke stanovisko. Boli to vlastne len tri krátke odseky o tom, že o morálnych otázkach by sa nemalo hlasovať v referende. Riešenie týchto tém si vyžaduje diskusiu v priestore, kde sa ľudia cítia bezpeč-ne a prijatí. Svoj podpis k nemu vtedy pripojilo niekoľko desiatok teológov a ďalších osobností. Povedali sme tiež, že referendum iba poškodí obraz cirkvi v spoločnosti. Znamená totiž, že sa snažia presadiť svoje poslanstvo zákonmi a tlakom väčšiny. No a napokon sme tvrdili, že za dnešné problémy rodiny nemôžu homosexuáli. Biskupi to brali ako útok na ich autoritu. Oni totiž refe-rendum podporili a vyzývali ľudí, aby išli hlasovať na všetky tri otázky áno. Nepáčilo sa im, že sme viacerí verejne vyjadrili iný názor ako bol ten ich. Prieskum, ktorý sme si nechali urobiť v roku 2017 ukazuje, že v cirkvách je 30 % ľudí, ktorí napríklad nemajú námiet-ky proti registrovaným partnerstvám. (zdroj: FB Progre-sívni veriaci)

*** Ako ste so študentmi na Evanjelickej bohosloveckej fakulte UK počas vášho pôsobenia vychádzali? Badali ste u nich náznaky moderného vystupovania v rámci duchovenstva, alebo sa skôr iba riadili predpísanými pravidlami?**

Na roky pôsobenia na fakulte si spomínam len v dob-rom. Študenti a študentky boli rôzni. Na mojich hodi-nách sa vždy veľa diskutovalo. Snažil som sa prejavovať úctu ku každému názoru. Išlo mi predovšetkým o vytvorenie atmosféry, v ktorej sa nikto nemusí báť pove-dať akýkoľvek názor. Tých moderných názorov bolo vždy menej. Ale keď sme do hĺbky rozoberali biblické texty, tak sa vždy vynárali otázky. A bol som veľmi hrdý na to, že ich vedeli vysloviť. Mrzí ma, že študenti a študentky začali byť opatrnejší, keď sa dozvedeli, že biskupi si predvolávajú mňa i ďalších kolegov, ktorí otvorenie uvažovali o ťažkých otázkach. Doslova to zabilo atmosféru akademickej diskusie na fakulte.

*** Zveril sa vám niektorý zo študentov s tým, že vás podporuje? Alebo sa bohužiaľ nikto neodvážil prejavíť svoj názor aspoň medzi štyrmi očami?**

Mnohí za mnou prišli osobne a vyjadrili mi podporu. Aj takí, ktorí s mojimi názormi nesúhlasili. Nepáčilo sa im, čo sa udialo. Dvaja kolegovia a niekoľkí študenti ma dokonca v dobrom aj prehovárali, aby som išiel za bis-kupmi a sľúbil im, že už sa nebudem verejne vyjadrovať k téme LGBTI. Podľa nich bolo dôležitejšie, aby som zostal na škole a učil. Podľa mňa by to bola zrada práve tých hodnôt, ktoré som zastával. Ako by som mohol ďalej učiť o pravdivosti, autentickom živote, láske k blíž-nemu a odvahe postaviť sa na stranu utláčaných, keby som sám v takom postoji cúvol? S odstupom času som sa dozvedel, že študenti pripravovali aj spoločné verejné vyhlásenie na moju podporu. Ale potom ich niektorí

Dokončení na str. 3

Proroctví Abakuka proroka

Pokračování z minulého čísla
Boží hlas je jemný, ale dovede být i burcuující a chce nás vyprovokovat ke změně. Jenže my nechceme slyšet. Jakýkoliv burcuující hlas ruší náš klid, naše představy, naši duchovní zabydlenost. A Pán na to smutně hledí a připomíná nám, že se čas nachýlil. Je sice Bohem svatým, svrchovaným a jednajícím, který miluje svůj lid, ale právě proto, že ho miluje, tak ho také naléhavě volá k nápravě. Slovo Abakuka proroka je pro nás slovem varujícím. Pokud se dlouho nic v našich srdcích, sborech, církvi nebude dít, sáhne Bůh ke svému způsobu nápravy, a my můžeme být velice překvapeni! Ne nadarmo je v Písmu pověděno, že „Boží soud začne od Božího domu!“ (První list apoštola Petra 4,17) Bůh i dnes mocně jedná v našem světě, i když se nám to někdy tak nejeví. Hledí a pozoruje svůj lid a trpělivě mu připomíná, že všechna jeho zaslíbení platí. Ale nejde jen o Boží zaslíbení, ale jde také o naši poslušnost a věrnost Bohu. Proto nás Abakuk volá k pokání, k duchovní obnově, k návratu k počátkům věrnosti, dokud je ještě čas! Chce i nás vyrušit ze zajatých duchovních kolejí, a upozorňuje, že

Bůh vstupuje doprostřed svého lidu v jeho dějinách často nečekaně. Je schopen vzbudit třeba i národ litý a krutý k jeho nápravě, probuzení a obnově. Proto vidím Abakukovo slovo nadčasově aktuální. Volá nás, abychom se probudili ze snění, a vrátili se k první lásce, kterou jsme Boha milovali! Bůh nám dává ještě příležitost, protože stále ještě žijeme v čase milosti. Nabízí nám svou pomocnou ruku ve svém Synu. V jeho ruce je skryta Boží láska, Boží pokoj i Boží milost. V něm je pravý a plný život! A Bůh čeká od své církve, že se v hlubinách svých zápasů nebude ponořovat do sebe, spoléhat na sebe, na své schopnosti, materiální zajištění, že nepůjde cestou pohodlnou, širokou v zabydlenosti v tomto světě, ale že se chopí cele jeho ruky a vykročí v pokoře a upřímnosti za ním. Bůh vyslýchá prosby pokorných. Ovšem pokud církev půjde svou cestou, která se Bohu nebude líbit, pak nemá smysl, aby se pokoušela odvracet Boží soud. Stejně by to nebylo nic platné. Prorok Abakuk naléhavě volá k nápravě! A ta vede cestou hlubokého pokání a touhy po duchovní obnově v Kristově blízkosti! Nesnažme

se zacpávat si uši před vážným Božím varováním. Přichází z Božího slova! Je to hlas Boha živého, v Kristu milostivého a laskavého. A v poslední době zní stále naléhavěji! Skloňme se před Bohem a před každým jeho rozhodnutím. S radostí v srdci se sklánějme před Božím majestátem za každé situace. Přistupujme k Bohu v naději, že přes všechnu naši porušenost a naše slabosti je on Bohem věrným. Věříme spolu s celou církví všem Božím zaslíbením. Jsou platná, protože nás Bůh miluje. Ale pokud přijde soud, pak je mu třeba rozumět jako prostředku k našemu očistění a k naší nápravě. Spolu s Abakukem vzhlížíme v naději k trůnu milosti, že Boží soud nikdy nebyl, a nikdy nebude pro Boží lid posledním slovem. Pro věrné Boží děti bude posledním slovem Boží slovo lásky a záchrany. Skláníme se před Bohem v této naději, že i pro nás je připravena záchrana. Nebojme se vykročit z hlubin svých zápasů a problémů s otevřeným srdcem vzhlízejícím k Bohu.

Pavel Rybín
Pokračování přístě

Obecné rozpaky nad pietou

Řečníme u pomníků a na pietních místech. Děláme to skutečně proto, abychom uctili mrtvé, abychom dokázali, že jejich oběť měla smysl, nebo proto, abychom dokázali, že smysl má naše, pro běh světa zcela nepatrná existence? Je hold padlým, zavražděným a umučeným skutečně holdem, nebo je jen vlastní sebe prezentací, nebo dokonce jakousi úředně administrativní povinností, odvrhující se od výše úřední židle a od pocitu, že právě moje myšlenky musí padlé a jejich pozůstalé zajímat, či dokonce oslnit? Je naše řečení u pomníků splátkou dluhu hrdinům, nebo splátkou vlastnímu svědomí, protože nevíme, netušíme a snad ani nechceme tušit, na jaké straně bychom se vlastně v případech lámání tvrdého krajíce dějinných zvratů ocitli? Je pojistkou pro závěrečné zúčtování, při kterém se snad přičte protrpěná chvílka na přímém slunci či v dešti za řečnickým pultem k nemnoha dobrým skutkům, které jsme vykonali? Pokud si tyto otázky ani nepokládáme a jak sepsání, tak přednes pietního projevu je jen jednou z mnoha položek v přeplněném diáři, vklíněnou mezi přestřižení pásky nové výrobní linky v gumárně a slavnostní výstřel ze startovní pistole při závodu ve skoku v pytlích na periferii města Čáslavi, bylo by snad lépe o hrdinech, či o lidech, kteří prostě jenom nechtěli umřít a přesto svět opustili, raději pomlčet. Do jednoho projevu, ani do tisíce projevů stejně nejde vtěsnat ani odvaha, kterou mnozí z padlých disponovali, ani hrůza, kterou museli zažít, dokonce ani marnost a přesto důležitost boje proti totalitám. Nakonec máme asi jenom dvě možnosti. Buďto sklonit hlavu v pokoře k mrtvým a během těch několika vteřin, po které vydržíme se skloněnou hlavou postát, si zkusit představit alespoň zlomek toho, čemu oni byli vystaveni, nebo raději zůstat doma. Ale možná máme i třetí možnost. Přijít na místa utrpení jindy, než v předem úředně stanovený den, zapálit svíčku, jejíž plamínek se neodrazí v objektivu televizní kamery, třeba si i sednout do trávy nedaleko hrobu či pomníku a přemýšlet, čeho jsme všichni schopni, když podlehneme zlu.

Jiří Padevět,
český spisovatel, knihkupec a nakladatel. V roce 2014 získal cenu Magnesia Litera za knihu Průvodce protektorátní Prahou.

Zdroj: facebookový profil Jiřího Padevěta

Ondrej Prostredník: “Cirkev sa musí zbaviť svojho stredovekého zmýšľania”

Dokončení ze str. 2
kolegovia odhovorili. Nezazlievam im to. Chápem, že po tom, ako biskupi brutálne zasiahli do slobody prejavu na fakulte, ľudia uvažovali pragmaticky. Podporu v tejto podobe som teda cítil a to mi aj veľmi pomáhalo.

*** Necítite sa byť teraz svojím spôsobom voľnejší? Myslím to tak, že sa už aktuálne nemusíte kvôli svojím vyjadreniam obávať o pozíciu na škole.**

Vždy som sa cítil slobodný. Jeden kolega sa ma po tom zákaze opýtal, či mi to stálo za to a či som nemohol byť opatrnejší. Ja som mu na to odpovedal, že mi ani nenapadlo, že by sa niečo také mohlo stať. Bol som presvedčený, že žijem v slobodnom prostredí, v ktorom sa odlišný názor ctí a diskutuje sa o ňom. Teraz už viem, že to tak nie je. A rozhodne to nechcem nechať tak. Robím všetko pre to, aby sa aj teologické fakulty stali miestom slobodného vyjadrovania. Veď aj v teológii pravdu len hľadáme, nevlastníme ju. Aby sa to mohlo diať, musíme vytvárať prostredie, v ktorom cítime slobodu povedať aj také veci, ktoré sú na prvé počutie možno neprijateľné. Iba tak sa môžeme posúvať ďalej v našom poznaní. Ako teológ zastávam názor, že Boží dar života pre nás predstavuje právo žiť dôstojne a nie povinnosť predlžovať za každú cenu svoj vlastný život, ktorý už je len karikatúrou a tieňom Božieho obrazu v nás.

*** Myslíte si, že väčšia časť cirkevných hodnostárov je stále pomerne konzervatívna, alebo sa len boja verejne prehovoriť, aby sa ich nedotkli prípadné sankcie?**

V evanjelickej cirkvi v minulom roku prebiehali voľby najvyšších predstaviteľov. Postoj kandidátov k LGBTI ľuďom bol pravidelnou otázkou v predvolebných rozhovoroch. Všetci do jedného – muži i ženy – sa vyjadrovali proti akémukoľvek prehodnoteniu postoja cirkvi k spolužitiu osôb rovnakého pohlavia. Podobne v otázke domáceho násillia, pre mňa úplne nepochopiteľne, všetci opakujú aké je dôležité zachovať tradičné rozdelenie rolí medzi muža a ženu. Rozprávajú o akejsi gender, alebo ako hovoril jeden z vypadnutých prezidentských kandidátov džendžer ideológií, ktorá vraj chce obrátiť našu spoločnosť naruby. Zdá sa mi, že sú doslova posadnutí týmito témami. Pritom im unikajú podstatné spoločenské problémy ako je korupcia, antisemitizmus, nenávisť voči cudzincom či rastúce sociálne rozdiely.

*** Ako tému LGBTI vnímajú nižší cirkevní hodnostári? Sú zväčša zástancami takzvanej tradičnej rodiny? Alebo sa medzi nimi nájdu aj výnimky, ktoré ale radšej o svojom názore mlčia?**

Asi máte na mysli radových farárov. Áno, tam je situácia pestrejšia. Tie vyhlásenia, ktoré som spomínal, teda kritiku referenda o rodine a tiež podporu Jakuba Pavlúsa, tie podpísali aj mnohí farári a kazatelia. A nielen z evanjelickej cirkvi. Boli tam aj mnohí katolíci a tiež kazatelia z malých protestantských cirkví. Celkovo sú však na Slovensku takíto ľudia v menšine. Ale nie je to zanedbateľná menšina. Prieskum, ktorý sme si nechali urobiť v roku 2017 ukazuje, že v cirkvách je 30 % ľudí, ktorí

napríklad nemajú námietky proti registrovaným partnerstvám. Som presvedčený, že je to rastúca menšina. Ukazuje sa to aj teraz pri prezidentských voľbách. V cirkvách je mnoho ľudí, ktorí začínajú prehodnocovať svoje radikálne odmietavé postoje k LGBTI ľuďom. Je to všetko vec osvet, informovanosti a diskusií. Možno aj preto sa konzervatívni predstavitelia cirkví tak urputne bránia dialógu. Vedia, že rozhovor veci mení a toho sa obávajú.

*** Dalo by sa povedať, že v rámci cirkvi existuje určitá šikana od vyššie postaveného duchovenstva? Ak áno, v čom konkrétne?**

Vo veľkých cirkvách ako je rímskokatolícka, gréckokatolícka, ale aj evanjelická, reformovaná a pravoslávna, sú radoví duchovní veľmi závislí na vyšších predstaviteľoch. Rozhodujú o ich umiestnení a tým majú skutočne moc nad ich osudmi. Existujú tiež vnútorné úpravy, ktoré nedovoľujú farárom, aby sa verejne vyjadrovali. Protestantské cirkvi majú ale viac demokratických prvkov. Volia si svojich predstaviteľov na všetkých úrovniach. Aj biskupi sa teda zodpovedajú svojim voličom. Zvolení farári majú zároveň oveľa väčšiu nezávislosť a biskupi ich tak ľahko nemôžu presúvať z miesta na miesto. Skúsenosť evanjelickej cirkvi za predchádzajúceho vedenia však ukázala, že aj tento systém sa dá zneužiť. Členovia cirkvi však našťastie vo voľbách ukázali týmto autoritárskym biskupom, že stačilo. Otázkou je, či sa aj novozvolení predstavitelia neuchýlia k mocenským praktikám.

*** Prispeli by podľa vás homosexuálne manželstvá a adopcie detí homosexuálmi k väčšiemu množstvu harmonicky žijúcich rodín s deťmi, ktoré by nemuseli zostávať v detských domovoch?**

Ako som povedal, ľudia s menšinovou sexuálnou orientáciou a rodovou identitou nie sú príčinou krízy rodiny na Slovensku. Vyriešenie ich postavenia a ich zrovnoprávnenie teda ani nevyrieši krízu rodiny na Slovensku. Určite však vyrieši ich neznesiteľné postavenie v našej spoločnosti. Nemôžeme už viac dovoliť, aby sa stávali zástupnými obeťami za problémy väčšiny. No a určite by zavedenie právneho rámca pre spolužitie osôb rovnakého pohlavia a tiež možnosť adopcie detí takými pármí zvýšila počet harmonických rodín. O tom nepochybujem. Aj keď si nerobím ilúzie. Viem, že aj v homosexuálnych vzťahoch sú krízy a napätia ako v každom inom vzťahu.

*** Aký máte názor na odluku cirkvi od štátu?**

Som za odluku cirkví od štátu. Považujem ju za jedinú doteraz nenaplnenú požiadavku demonštrantov z novembra 1989. Niektorí však tvrdia, že odluku na Slovensku už máme. Odvolávajú sa pritom na ústavu, ktorá hovorí, že Slovenská republika sa neviaže na žiadne náboženstvo. Niektoré cirkvi sú však stále financované zo štátnych peňazí – a to paradoxne stále podľa komunistického zákona z roku 1949. Tento zákon vtedy umožňoval vládnucej strane podstatne zasahovať do chodu cirkví, keďže mal právomoc nad pracovnými úväzkami duchovných. Cirkvi sú však kvôli nemu dodnes od štátu závis-

lé v tak vážnej otázke, akou je financovanie. Toto nie je dobrý stav ani pre cirkvi ani pre štát. Štát si zároveň cestou zákona určuje podmienky, ktorým cirkvám peniaze a právne postavenie prizná, a ktorým nie. Tento stav spochybňuje ústavný princíp, podľa ktorého sa štát neviaže na žiadne náboženstvo. Som preto presvedčený, že by sme mali konečne naplniť túto požiadavku novembra '89. Odluka by cirkvám priniesla viac slobody a autenticity v ich službe.

*** Vedeli by ste uviesť plusy a mínusy, ktoré by mohlo do našej krajiny priniesť zavedenie eutanázie?**

Nechcem o tejto veľmi ťažkej téme uvažovať v kategóriách plusov a mínusov. Celá diskusia u nás je len niekde na začiatku. Prevažujú predsudky a zlé informácie. Rozhodne odmietam to, čo sa označuje ako aktívna eutanázia, teda konanie, pri ktorom iná osoba urobí úkon, ktorým ukončí život inej osoby a to aj v prípade, že je to na jej žiadosť. Takáto možnosť prináša obrovské riziko zneužitia. Ako teológ zastávam názor, že Boží dar života pre nás predstavuje právo žiť dôstojne a nie povinnosť predlžovať za každú cenu svoj vlastný život, ktorý už je len karikatúrou a tieňom Božieho obrazu v nás. Preto jediná oblasť, o ktorej som ochotný diskutovať, je asistovaná samovražda. A aj to len v prípade vedomej a slobodnej žiadosti nevyliciteľne chorých ľudí, ktorí na základe súčasného lekárskeho poznania vedia, že v posledných dňoch svojho života budú musieť znášať neznesiteľné fyzické a psychické utrpenie. Ale aj toto je oblasť, ktorá musí byť veľmi prísne regulovaná zákonmi. *** Čo si myslíte o prejave arcibiskupa Jána Oroscha, ktorý počas omše nepriamo kritizoval Róberta Bezáka a Zuzanu Čaputovú? Spomínal taktiež označenie ťažkého hriechu?**

Trnavský arcibiskup zneužil cirkevnú pôdu na antikampaň vo finálnej fáze prvého kola prezidentských volieb. Nechcem tým povedať, že ako biskup a predstaviteľ cirkvi sa nemôže vyjadrovať k politickým otázkam. Naš zákon o voľbách však veľmi presne upravuje podmienky predvolebnej kampane, respektíve antikampane a ich financovanie. Arcibiskup Orosch sa mohol vyjadriť ako občan s využitím bežných nástrojov. Mal možno napísať blog, natočiť krátke video na Facebook alebo pripraviť komentár, ktorý by ponúkol niektorému z médií. Tak to robievajú aj viacerí biskupi v zahraničí a aj pápež František. Problém je, že naše zákony vedenie kampane na cirkevnej pôde neriešia a práve naopak chránia vysoký stupeň autonómie cirkví v štáte. Arcibiskup Orosch toto postavenie cirkvi hrubo zneužil. Ťažký hriech nie je uplatnenie volebného práva. Hriechom je korupcia, paktovanie s drogovými dilermi, fašizmus a aj ohováranie. To je hrozba pre našu spoločnosť. A o tom by mali predstavitelia cirkví hovoriť.

Zdroj: Internetový denník Refresher <https://refresher.sk/>
* * *

23. června 2019 navštívil pan profesor Ondrej Prostredník evanjelickou faru v Dvakačovicích a posloužiť zde kázáním při nedělních bohoslužbách, po kterých pak bude následovat beseda.

Dušan Ehmig

Známky tichých

*„Pokorní to spatří a budou mít radost;
kdo se dotazuje na Boží vůli, okřeje v srdci“,
„Tiší se budou radovat, hledajíce Boha a oživne jejich srdce.“ (kral)*
Žalm 69,33

Žijeme v době, kdy máme mnozí pocit, že tišší, pokorní, laskaví, poctiví a přívětiví lidé jsou přehlíženi, často i odstrkováni. Dravost mnohých se přes ně valí. Všem, kteří se tichosti a radostnosti života nevzdávají, bylo určeno slovo žalmu, ve kterém je řeč o naději tichých v zemi. Bývali ve všech dobách dějin Izraele duchovními pilíři národa, věrní a oddaní Bohu, kteří brali vážně smlouvu s Hospodinem uprostřed mnohé nevěry a lhostejnosti. Byly to živé ratolesti mezi divokou révou. Zvláštní význam měli v dobách těžkých, kdy osudy vyvoleného národa byly na pováženou, a srdce mnohých ochabovala nedostatkem víry v budoucnost. V takových dobách byli tiší v zemi strážci naděje v Boha. Doufali v Hospodina, neustále k němu volali, přechovávali jakýsi svatý oheň, naději na příchod Mesiáše, a s ním i naději na příchod nové doby, kdy Bůh bude kralovat uprostřed svého lidu. Proroci k těmto tichým v zemi vzhlíželi s úctou, protože je posilovali v jejich prorockému úkolu. Nazývali je ostatkové lidu Božího.

Tiché, věrné před Bohem, pokorné a na modlitbách vytrvalé, měl na mysli i Ježíš, když hovořil o tom, že změna světa v přerod v Boží království bude především jejich dílem. „Blaze tichým, nebo oni dostanou zemi za dědictví“, řekl Ježíš na jejich adresu. A bývali nejen tichými, ale také skrytými v zemi, vždycky v menšině, neokázalí, většinou chudí a často přehlížení, od mnohých utiskováni, od bezohledných pošlapáváni.

Smutně zní zpěv z mnohých žalmů. Žalmista má takové a na mysli i zde. Vidí je před sebou, s jejich skrytou krásou pravých a opravdových lidí, s jejich zápasy a bolestmi a ví, že přijde jejich čas. Tiší se budou radovat při hledání Hospodina a jejich srdce bude plné pokoje a radosti.

Není to úžasné poselství o tichých v zemi, kterým je zaslíbeno, a už nyní jim patří, Boží království? Takovým, kteří žijí v tichosti, pokoře, opravdovosti víry, v modlitebním zápase a cele se spoléhají na Boží lásku a věrnost. S úctou hledím ke všem takovým bratřím a sestrám, kteří jsou v našich sborech, obdivuji při nich hloubku víry, věrnost Bohu, poctivě vedený zápas o plnost života a opravdovost před Boží tváří. Pán je obdarovává bohatě pokojem, radostností a láskou, a oni se radují z Božího slova, z Božího požehnání, z Boží blízkosti, a v naději vyhlížejí k věčnosti. Učím se od nich rád, abych i já mohl na svém místě vydávat takové nádherné, tiché, jasné a radostné svědectví o Boží péči, lásce a věrnosti.

Duch tichých, kteří se radují z Boží lásky a ochrany, a s upřímným srdcem hledají Boha je duch, který by měl být cítit z každého našeho obcenství. Tichost v hledání Boha, přes mnohé životní problémy, zápasy, těžkosti a bolesti života, by nás měla charakterizovat.

Slovo žalmisty je určeno všem poctivým a věrným Božím svědkům. I nás vyzývá k pokračování v cestě víry ve vši pokoře před Boží tváří, která vede k vrcholu slávy našeho poslání. Volá nás k usilovnému hledání správného směru života podle Božího slova, volá k modlitebním zápasům a ztišením v komůrce srdce, k poctivému a pravdivému zápasu víry! Volá nás k tomu, abychom byli a zůstali tichými v zemi ve svém prostředí, kam nás Pán postavil, a tam abychom vydávali každý sám za sebe svědectví o tom, že život v Bohu a spolu s ním má hluboký smysl, že se můžeme v Bohu radovat, protože od něho dostáváme všechno, co k životu potřebujeme. Bůh nás v Kristu Ježíši miluje, drží nás ve své ruce, takže se nemusíme o nic strachovat, ale můžeme se radovat z Boží lásky a Boží blízkosti, která se prolamuje do každého kroku našeho života. A tato Boží láska nás posiluje, oživuje naše srdce tak, že v této Boží blízkosti pookřává. Jen dvanáct učedníků si Ježíš vyvolil z celého Izraelského národa.

Pokračování příště

Pavel Rybín, kazatel CB

Vize a plány CB a ČCE

Ve dnech 17. a 18. května proběhla jako každý květen výroční konference Církve bratrské Rada Církve bratrské si pro nadcházející období definovala tyto základní cíle (resp. vizi své služby):

Toužíme být svědky, že na každém sboru je alespoň 60 % lidí společně pod vlivem Písma, a to častěji než jen při nedělním kázání (např. na biblických hodinách, na skupinkách, v nedělní škole atd.).

Považujeme Boží slovo za hlavní zdroj Božího zjevení a základ, na kterém naše církve tradičně stavěla. Proto se ho chceme učit sami i společně číst, studovat a promýšlet. Toto vše s touhou nechat se Písmem formovat a poznávat v něm Boží charakter.

Toužíme být svědky, že každý sbor zakouší obrácení lidí ke Kristu.

Víme, že obrácení je Boží dar a milost, zároveň ale nechceme rezignovat na vytváření prostředí, kde se zázrak nového narození průběžně uskutečňuje. Proto chceme cíleně usilovat o to, aby naše sbory byly otevřeným a přijímajícím společenstvím, kde se otevřeně káže Kristus. Toužíme, aby v každém sboru bylo normální být svědky křtů a následného duchovního doprovázení.

Toužíme vidět založení nových misijních skupin, sborů nebo stanic.

Není rozhodující, jestli někde vznikne stanice, sbor nebo misijní skupina, ale jestli v lokalitách, kde žádný křesťanský sbor není, začnou křesťané systematicky působit a založí tu pod vedením mateřského sboru misijní skupinu, stanici nebo později sbor. Základní motivací zakládání skupin, stanic a sborů pak je misie a následný proces duchovního doprovázení, nikoli přetahování nespokojených křesťanů z jednoho místa na druhé.

Toužíme po tom, aby do čtyř let byly všechny sbory obsazené správci sboru.

Naše sbory dlouhodobě prožívají nedostatek kazatelů. Chceme spolu se sbory napomáhat k vytváření takového prostředí církve, které bude nové služebníky motivovat k rozhodnutí vstoupit do kazatelské služby.

Toužíme vidět, že součástí služby každého sboru jsou minimálně dva konkrétní segmenty diakonské (sociální) práce. Považujeme za velmi důležité, aby naše sbory neodmítaly pomáhat lidem, kteří se ocitají na chvostu společenského žebříčku. Nechceme se uzavírat starým, nemocným, postiženým ani jinak znevýhodněným lidem. Proto toužíme, aby každý sbor nějak pomáhal některé ze znevýhodněných skupin, a to jak uvnitř sboru, tak i mimo něj.

Toužíme, aby každý sbor pracoval s mladou generací od besídky přes dorost a mládež až po péči o rodiny a manželství.

Jsme si dobře vědomi tlaku, kterému je vystavena mladá generace,

manželství a rodina. Proto chceme s mladou generací na každém sboru cíleně pracovat, motivovat ji k následování Ježíše. Stejně tak chceme cíleně připravovat snoubence na manželství a pracovat i s manželskými páry, a to nikoli až když přijde krize, ale preventivně.

Vnímáme, že k realizaci výše popsaných bodů jsou důležité mj. tři vlastnosti:

Odvaha – chceme povzbuzovat sbory, aby se nebály vstupovat do nových oblastí služby a aby se nebály překračovat hranice svých komfortních zón.

Otevřenost – chceme dávat důraz na to, abychom byli otevření jak novým lidem, tak novým pohledům a názorům. Zároveň nechceme rezignovat na hledání správných odpovědí. Chceme být konzervativní v etice a učení a otevření ve formách.

Oddanost – chceme se učit být oddanými následovníky Ježíše Krista a promýšlet, jak svoji víru aplikovat v každodenním životě.

Petr Grulich, tajemník Rady CB
* * *

V budově Autoklubu ČR v pražské Opletalově ulici se od 16. do 18. května konalo zasedání nejvyššího rozhodovacího orgánu Českobratrské církve evangelické (ČCE). Přibližně stovka účastníků jednala o společné budoucnosti, otázkách víry i o ekonomických záležitostech. **Přijala strategický plán do roku 2030 a několik zásadních rozhodnutí v souvislosti se samofinancováním.** Velkým tématem byla také ochrana životního prostředí a otázka klimatické změny – synod k ní vydal samostatné prohlášení. Několikaletá příprava a celocírkevní diskuse nad strategickým plánem dosáhly prvního cíle: účastníci synodu materiál schválili a ČCE jej tak přijala za svůj. Dokument určuje sedm oblastí, které pro další desetiletí života a práce identifikovala církev jako nejdůležitější a ke každé přináší řadu navržených konkrétních opatření. Věnuje se živému a otevřenému farnímu sboru, řeší péči o víru, srozumitelnost církve a její misijní otevřenost, klíčové lidi, přechod na samofinancování, diakonii, kaplany a školy i efektivní řízení a hospodaření.

První kroky navržené ve strategickém plánu začal synod realizovat už letos. Zřídil místo celocírkevního faráře pro duchovenskou službu, tedy jakéhosi průvodce kazatelskou službou od jejího prvo počátku, kdy mladí lidé zvažují studium „na faráře“ až po její ukončení v důchodovém věku. V posledních letech se stávalo, že mladí faráři a farářky odcházeli z činné služby, protože neměli potřebnou oporu, nedařilo se jim sladit pracovní a rodinný život nebo měli očekávání, která se nenaplnovala – pro všechny tyto případy bude k dispozici nový duchovní, který bude o službu farářů pečovat. Pověření přijal Zvonimír Šorm.

Rozhodovalo se také o mnoha ekonomických opatřeních, které řeší odluku od státu. ČCE se vlastními silami připravuje na samostatnost už více než dvacet let. Letošní zasedání rozhodlo, že odvod do personálního fondu budou nově tvořit dvě složky. Jedna paušální, pro všechny sbory stejná, druhá proměnlivá, která zohledňuje sílu a život sboru.

S financemi souvisí i otázka investování. Protože ČCE vkládá nemalé prostředky do investičních fondů, byl nyní přijat investiční kodex církve, který vylučuje takové nakládání s financemi, které by podporovalo například neetické způsoby podnikání nebo neúměrné využívání neobnovitelných zdrojů a poškozování životního prostředí.

Při investování bude ČCE dbát také na to, aby docházelo ke snižování znečišťování vod, půdy nebo atmosféry, těžby a spotřeby fosilních paliv, eroze nebo degradace půdy, výstavby na nových plochách úrodné zemědělské půdy. Vítaná je naopak podpora cirkulární ekonomiky, energetických úspor, obnovitelných zdrojů, inovativních technologií, komunitních řešení a rozvojových ekonomik v jejich snaze o snížení negativních dopadů na životní prostředí a život lidí. Konkrétním krokem k naplnění péče o životní prostředí bude i nově schválená možnost čerpat církevní prostředky také na energeticky úsporná a jiná environmentálně prospěšná řešení ve sborech a církevních budovách. Jde například o opatření proti suchu, k úsporám energie, využívání obnovitelných zdrojů nebo snižování emisí. Cílem je snižování ekologické stopy církevních objektů i aktivit.

„Připojujeme se k lidem, kteří chtějí v této situaci jednat a kteří si uvědomují odpovědnost za svět. Jako křesťané se nechceme vzdát naděje. Podporujeme rozvoj čistých forem energie, ústup od fosilních paliv a zodpovědné zacházení s krajinou. V Českobratrské církvi evangelické chceme hledat všechny možné a dostupné prostředky, abychom náš vlastní podíl na změně klimatu snížili,“ uvedli účastníci synodu ve svém prohlášení, ve kterém například podpořili studentské aktivity a vyzvali politiky k rychlému jednání. Kompletní zpravodajství z 1. zasedání 35. synodu ČCE naleznete na www.synodcce.cz.

Jiří Hofman

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace: Soukenická 15,
110 00 Praha 1, tel.: + 420 770 624 052,
e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz
Celoroční předplatné 592 Kč, jednotlivé číslo 13 +3 Kč. Č.ú.: 228961190/0300
Redaktorka: Helena Bastlová
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů. Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Tiskne: Grafotechna plus, s. r. o. Lýskova 1594/33, 155 00 Praha 13
Distribuci provádí:
* Pro jednotlivce: Česká pošta, s.p. bezplatná infolinka 800 300 302
adresa pro písemný styk: Česká pošta oddělení periodického tisku Olšanská 9, 130 00 Praha 3
e-mail: postabo.prstc@cpost.cz
*Hromadné záslky: ADLEX s.r.o. Xaveriova 1888/45, 150 00 Praha 5
tel.: 251566451; 603716570
Fax: 251566451, e-mail: adlex@adlex.cz
Registrační číslo MK ČR: E 365
ISSN 0139-505X

Hana Hnilicová:

Básně X.

***Recitují: Hana Hnilicová a přátelé.
Hudební doprovod: Markéta a Petr Lutkovi***

***Pátek 28. 6. L. P. 2019 od 18 hodin.
Kaple Domova Sue Ryder,
Michelská 1/7, Praha 4***

**V 19 hod. následuje v restauraci Michelský dvůr
oslava devadesátých narozenin autorky**

***Vstup volný,
všichni jsou srdečně zváni na pořad i na oslavu!***

„Nejjednodušší a nejtěžší je říkat čistou pravdu.“

* * *

„O vůli národa mluví obyčejně ti, kdo národu poroučejí.

* * *

„Království lhářství není tam, kde se lže, ale kde se lhářství akceptuje.“

Karel Čapek